

Size Bir Değil Bin Gün Bile Yetmez

– M.Nihat Malkoç · 23 Mayıs 2009

SİZE BİR DEĞİL BİN GÜN BİLE YETMEZ

M.NİHAT MALKOÇ

Öğretmen; o tatlı, sihirli, tılsımlı sözcük!... Nasıl da telâffuz eder çocuklarımız onu coşku ve heyecanla... Söylerken kalpleri küt küt atar. Çünkü kalpten gelen, katıksız, saf bir kelimedir o... Derste, teneffüste, dışarıda, gök kubbenin altında her yerde yüreğimizi heyecana gark eder. Hangi birimizin hayatında derin izler bırakan öğretmeni yoktur ki?... Onlar değil midir bugünümüzün aydınlık yolunu çizenler?... En büyük mimardır onlar...

Her yıl Kasım'ın yirmi dördünde hatırlarız onları. Yılın bir gününe sığacak kadar sıradan olamaz öğretmenler. Yetmez onlara Kasım'ın yirmi dördü. Onları anlatmak ve layığıyla takdir etmek için bir yıl bile kâfi değil vefayı idrak etmiş gönüllere. Şayet vefa deyince bozadan başka bir şey gelmiyorsa aklınıza o zaman söylenecek her lâf, belliki lâf-ı güzaf!... Oysa öğretmenlerin bizlere yaşatarak öğrettiği vefa yaşamalı, yaşatılmalı...

Öğretmenler günü Millet Mektepleri'nin açılış gününe rast getirilmiştir büyük kurtarıcımız Başöğretmen Atatürk tarafından. 24 Kasım 1928 tarihinde açılan, Millet Mektepleri'nde, yaşlı, genç, çocuk, kadın, herkese yeni harflerle okuma yazma öğretilmiştir.

Millet Mektepleri'nin açılışı ve Atatürk'ün Başöğretmenliği kabul ediş tarihi olan 24 Kasım günü, 1981 yılından beri resmen Öğretmenler Günü olarak kutlanmaktadır.

İrfan ordusunun yılmaz neferleridir öğretmenler... Silahları top ve tüfek değil onların. Kalem, defter, kitap, silgi... Ve de insanlığı kurtuluşa götüren müspet bilgi!... Onlar yurduna sevdalanan, günümüzün Mecnunlar'ı, Keremler'i ve Ferhatlar'ıdır. Ülkeyi bir uçtan bir uca kuşatan bilgi ve sevgi erenleridir öğretmenler... Gönül bahçelerinde ayrı otlarına yer yoktur onların. Onlar ayrı otlarını koparan bahçıvanlardır. Sevgi çiçekleri derer bu bahçeye girenler.

Yaşlı dünyamızda savaşlar artık aşikâr yapılmıyor. Çağımızda kültürel hegemonya peşinde koşan devletler var. Top ve tüfek mahzenlerde çürüsün gayri... Kılıç kınında paslanmaya mahkûm... Diploması, kültür ve medeniyet savaşlarıdır çağımızı kuşatan. Hem ne olursa olsun gerçek savaş, cehalete karşı yapılan savaş değil midir? Bu savaşta cepheleri tutanlar eli kalemlle silahlanmış öğretmenlerdir. Ne demişti Türk'ün Büyük Ata'sı?

"Bir millet kültür ordusuna malik olmadıkça, muharebe meydanlarında ne kadar parlak zaferler elde

ederse etsin o zaferlerin sürekli neticeler vermesi, ancak kültür ordusunun varlığına bağlıdır. Bu ikinci ordu olmadan, birinci ordunun verimli sonuçları kaybolur."

Halaskârimız Atatürk, öğretmenleri en iyi anlayan ve lâıyıkıyla taltif eden ender insanlardan biriydi. Zaten ondan sonra gelen idarecilerin çoğu, hamasî, kuru ve düzmece nutuklardan öteye gidemediler. Öğretmenin büyüklüğünü anlayamadı onun tezgâhından geçenler... Atatürk kültür ordusu olarak nitelendirdiği öğretmenleri, milletleri kurtaran gerçek kahramanlar olarak tavsif ediyordu. Bu millet öğretmenler sayesinde kazanmadı mı cehaletle yaptığı amansız savaşı? Top ve tüfeği paslanmaya mahkûm edenler, sevgi zırhını kuşananlar eğitim neferleriydi. Atatürk millet olmanın ön şartı olarak görüyordu onları: "Milletleri kurtaranlar yalnız ve ancak öğretmenlerdir. Öğretmenden, eğiticiden mahrum bir millet, henüz millet adını almak yeteneğini kazanmamıştır. Ona alelâde bir kütle denir; millet denemez. Bir kütle millet olabilmek için, mutlaka eğiticilere, öğretmenlere muhtaçtır."

Öğretmenler ana gibi şefkatli, baba gibi otoriterdir. Sevgiyle saygının karışımı terbiyenin hammaddesidir. Çünkü eğitimde başarının sırrı sevgi, şefkat ve disiplindir. Büyük halife Hz. Ali, "Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum." demişti. Ya bizler, ömrümüzü onların başucunda emirlerine amade olarak geçirsek haklarını ödeyebilir miyiz? Onların aşkla tutuşan yüreğinin ateşini hissedenler, gelecekte öğretmen olmak isterler Şair Nejat Sefercioğlu onların bu arzularına mısralarıyla tercüman oluyor:

"Ben, öğretmen olmak istiyorum,
Ben, şairimin mısralarında dil
Genç kızımın gergefinde nakış nakış gül,
Aşığımın sazında tel
Öpülesi bir el olmak istiyorum.
Ben, öğretmen olmak istiyorum...
Ben Hakk'a yönelen alınlarda nur,
Vatan topraklarını çevreleyen sur,
Mehmetçiğin göğsünde 'iman'
Gençliğimin damarlarında 'asil kan'
Bu zulme eğilmeyen baş,
Ben vatan için ağlayan gözlerde yaş,
Ben, öğretmen olmak istiyorum."

Yine bir öğretmenler gününde bizler onlara sadece kuru övgüler gönderiyoruz. Onların hayatını kolaylaştırmak için kılıcımızı kıpırdatmıyoruz. Eli öpülesi öğretmenlerimizin bu anlamlı gününü kutlarken, onların daima zihinlerde ve gönüllerde yaşatılması gerektiğini hatırlatıyorum... Çevresini aydınlatmak için bir mum misali eriyen ve bütün mesaisini aydınlık geleceği inşa etmeye ayıran ve geleceğimizin teminatı olan neslin hamurunu yoğuran bu ilim meşalelerinin manevî huzurunda saygıyla eğiliyorum.